

OLDALANKÉNT
HÁROM FORINT

KUMOROM

Kálmán világ életében nagy evő volt. Haragudtak is rá, amikor a gyerekek elöl el-elcsente a finomabb falatokat: répát, a megsózott krumplit és a nyersen verejtékező káralárbét a levesből, a puhára főtt zúzát petrezselyemmel, káposztával.

Jó brácsás volt. A szakma elhivatottságával mutogatta hegedűjét buszmegállóban, bár eladni nem igazán akarta, de éhező hasa és gyermekei miatt már erre is gondolt.

Mindenki kihalt mellőle, a fiatalokkal nem szívesen muzsikált. Egyedül vállalta föl a lakodalmat.

Szépen felöltözött, dorgálva is feleségét egy-egy folt miatt. Leindult a telepről, hessegetve az utána csordogáló gyerekek sorát.

A lakodalmas házhoz érve illően pálinkával kínálták. – Jó étvágyad lesz ettől, Kálmán – mondogatták. Ennek reményében nagyot húzott a higannyal vegyített italból. Ízét nem furcsállta – hisz minden háznál más a pálinka –, ivott még egy-egy kupicával.

A szükségét érezve, fák mellé és házfalak sarkaihoz lapulva guggolt. Felesége idegesen kereste, hogy a lakodalmi étkekből kisebb falatokat haza vihessen, amikor meglátta Kálmánt kintól gyötrődő arccal guggolni.

Mérgesen ripakodott rá:

– Hát te ilyen hamar kiszarod, amit jó szándékkal beléd etettek? Én meg a gyerekekkel a hideg házban éheznek! Hát ennyit ér a te szakmád?

1974. 11. 12.

GÖRÖGFAK 2020